

Budapestre vonatkozó ujságcikke

Osztályozás

328(439)8

Szerző: Zongor

Cím: Egy óra a parlamenti gyorsíródáiban

Forrás: Szózat

3/n

(Hely)

1925. 3. 1.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszám

Egy óra a parlamenti gyorsíródáiban

(A Szózat tudósítójától.) Barátom, aki politikai újságíró s aki szívesen állott rendelkezésemre, hogy működésében bemutassa a parlamentet, karanfogott és így invitált:

— Most gyere, beviszlek a parlamenti gyorsíródába. Ez a magyar tisztviselői karnak a mintaképe. Egy hivatal, ahol soha nincs restancia, nincs munkasíbolás. A magyar parlamenti gyorsíróda nemzetközi viszonylatban is elsőrangú. Egy kissé azonban szedd össze az idegedet, mert azt a zajt, örökös jövőst-menést, írógépkattogást, amit ott hallani fogsz, csak úgy fogod túrni egy óra hosszáig, ha előre beállítod magadat erre a pokoli lármára.

Nem vagyok gyorsíró s így sehogy sem tudtam elképzelni, mennyiben van összefüggésben a gyorsírás a zajjal. Azt tudtam ugyan, hogy ha jól emlékszem rá, bizonyos Nagy Sándor-rendszerű gyorsírótanítók rettenetesen nagy zajjal dolgoznak, azontúl azonban semmit sem tudok róluk. Az elővigyázatosság azonban ennek ellenére mégis úrrá lett bennem.

Bekopogtunk.

Az első, ami a szemembe ötlött, az, hogy amíg a nemzetgyűlés többi irodái pazar kényelemmel vannak berendezve, itt, ebben a teremben, ahol tizenhét egyetemi végzettségű úr dolgozik, a kényelemnek, jó beosztásnak halvány nyomát sem látom. Egyébként azonban barátomnak tökéletesen igaza volt.

A teremben valóságos bábeli hangzavar uralkodott. Mintha valami gyárüzemben lennénk, ahol gépek kattognak s gőzkalapácsok döngetik az üllőt, olyan a zaj, hogy alig halljuk egymás szavát. E pillanatokban pontosan öt kisasszony verte az írógépbillentyűket s ugyanannyi gyorsíró diktált a stenogrammjaiból. Az egymástól eltérő mondatfoszlányok úgy röpködtek a levegőben, minthogyha itt ismétlődne meg az a botrány, amely egyes képviselők kivezetését eredményezte. Szinte képtelenség ebben a légkörben a beszédeket megfésülni s értelmes mondatokká egybekovácsolva, érthető egésszé képezni.

Csudálkozva néztem a barátomra.

— Látod — mondotta —, hogy igazam volt? Vasidegekkel kell a gyorsíróknak rendelkeznie, hogy bírják a munkát.

Hirtelenében egymást követő több apró, majd hosszabb berregés hangzik.

— Vagy a gyorsírót, vagy a revizort hívják az ülésterembe! — kapom a fölvilágosítást. Még be sem fejezi jóformán kollégám a szavait, máris hallatszik a turnuskönyvvezető kisasszony hangja:

— X. és Y. urak, tessék sietni be a terembe.

A következő pillanatban telefonsengés, majd újabb berregés. Hirtelen egy küldönc:

— A miniszterelnök úr kéri a beszédét.

Képviselők jönnek, képviselők mennek, akik beszédüket akarják átnézni. Közben a gyorsírók váltják egymást s újabb kisasszonyok, újabb gyorsírók csinálják a zajt.

Az ember szinte beleszédül a kaoszba. Figyelni is alig bírok jóformán. Éppen arra jött az egyik revizor. Hozzáfordulok felvilágosításért. Tőle tudom a következőket:

— Most odafent éppen Farkas Tibor beszél. Már itt van készen beszédének körülbelül a fele. Mire befejezi szónoklatát, már jöhet is le, ha úgy tetszik, átnézheti a beszédjét. Gyors és idegölő a mi munkánk.

— A szünetnélküli nyolcórás ülések valósággal tönkretesznek bennünket. Még arra sincs időnk, hogy ebédeljünk.

— A fizetésünk? A IX. fizetési osztályban kezdődő állami státusban vagyunk. Arra sem elég, hogy becsületesen nyomorogjunk belőle.

— Igen, a legtöbb gyorsírónak két állása is van. Van köztünk ügyvéd, újságíró, tanár, mérnök. Az egyetemi képzettségen kívül még külön vizsgát is kell tennünk, az u. n. parlamenti gyorsírói szakvizsgát.

— Nem, nálunk a túlórákat nem díjazák. Kérelmünket az elnökség nem respektálja.

— Egy-egy ilyen nyolcórás ülés alkalmával körülbelül minden gyorsíró 70–70 percet jegyez. Ennek az átdiktálása három és félórát vesz igénybe. Effektív három és félórát szónokolunk tehát itt ebben a nagy zajban.

Egyre-másra adtam fel a sok kérdést. Közben jelentik, hogy az ülésnek vége. Egy negyedóraig zúgnak, zakatolnak még a gépek s azután a gyorsíródáiban minden csendes. Az aznapi anyag már nyomdaképes állapotban van. Innen a naplószerkesztő irodába kerül a sok beszéd s másnap már szedik is.

Azzal a meggyőződéssel távozom, hogy ezt az irodát, amely Günthner Antalokat, Hajnik Károlyokat, Vikár Bélákat, Fabro Henrikéket és még más, nagy, neves embereket adott az országnak, jobban kellene megbecsülni.

Zongor.